

Arrest

nr. 252 345 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 188.198 van 9 juni 2017 dat, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof gehecht wordt aan verzoekers verklaringen inzake zijn vluchtmotieven, gelet op de verschillende leemten, incoherenties en onaannemelijkheden en het gebrek aan afdoende bewijs. Inzake verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming besloot de commissaris-generaal het verzoek niet in overweging te nemen omdat verzoeker zich baseerde op asielmotieven die hij reeds had aangehaald bij zijn eerste verzoek. Verzoeker ging hiertegen niet in beroep. Inzake verzoekers derde verzoek om internationale bescherming oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 224.946 van 14 augustus 2019 nogmaals dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn vluchtmotieven, met name dat zijn problemen die hij in zijn vorige aanvragen heeft aangehaald, nog steeds actueel zouden zijn.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn huidig vierde verzoek steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Hij stelt dat de problemen nog steeds actueel zijn en dat ondertussen zijn zus is ontvoerd.

Ter ondersteuning van huidig derde volgend verzoek legt verzoeker foto's voor betreffende de dood van zijn broer, WhatsApp-berichten tussen verzoeker en zijn moeder betreffende de ontvoering van verzoekers zus, een USB-stick met een video met een dreigboodschap, een video waarin de ontvoering van de zus is te zien en een video waarin verzoekers moeder aan het demonstren is op het Tahrir-plein, een PV betreffende de ontvoering van verzoekers zus, een oproep op Facebook om haar terug te vinden, foto's van betogingen waaraan verzoeker in België deelnam, medische documenten die zouden aantonen dat verzoeker in 2015 werd aangevallen en de TNT-enveloppe waarmee de documenten naar verzoeker werden gestuurd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen en zijn nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht en dat het CGVS deze gewoon naast zich neerlegt zonder de inhoud ervan te beoordelen. Meer specifiek stelt verzoeker dat het CGVS louter stelt dat er in Irak valse documenten kunnen worden bekomen, zonder dit verder te motiveren. De verwerende partij moet motiveren waarom men geen belang of geloof kan hechten aan deze elementen. De gevoegde elementen van verzoeker bevestigen en versterken echter zijn relaas, zo meent hij.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet kan voorhouden dat de door hem voorgelegde elementen zijn relaas enkel bevestigen, nu zijn huidig verzoek volledig voortvloeit uit de reeds ongeloofwaardig bevonden asielmotieven die hij in het kader van zijn drie vorige verzoeken heeft aangehaald. Betreffende de ontvoering van verzoekers zus stelt de commissaris-generaal dat er enkel kopieën worden voorgelegd waaraan geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend gezien deze makkelijk manipuleerbaar zijn en daarnaast Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Aan de betogingen van verzoeker en zijn moeder wordt niet getwijfeld, echter kan niet worden aangenomen dat zij door hun loutere aanwezigheid dermate zouden worden geviseerd. Hier kan zich tevens de vraag worden gesteld waarom verzoekers moeder, die openlijk in Irak heeft betoogd, niet wordt geviseerd. Uit de medische documenten kan hoogstens worden afgeleid dat verzoeker een verwonding opliep, over de omstandigheden en de redenen van deze kwetsuur kan niets worden vastgesteld. Aan de berichten van verzoekers moeder, het dreigement via Messenger en oproep via Facebook kan tevens weinig bewijswaarde worden toegekend. Buiten het feit dat de aanleiding van deze ontvoeringen en bedreigingen reeds als bedrieglijk werd beschouwd in de vorige beslissingen en dergelijke berichten alsook foto's en video's op/via sociale media makkelijk te manipuleren zijn, beschikt verzoeker bovendien al lang niet meer over het profiel van fotograaf-journalist. Ook kon de oproep via Facebook op louter vier likes en één commentaar rekenen terwijl een verandering van verzoekers profielfoto 54 likes en 50 commentaren opleverden, wat doet vermoeden dat verzoeker deze oproep in zeer beperkte kring heeft verstuurd. Deze post is bovendien ondertussen nergens meer te bespeuren. Het stilzwijgen van verzoekers moeder komt niet overeen met een bericht dat zij plaatste op verzoekers Facebookprofiel in maart 2020. Tot slot wordt de vraag gesteld of ene A., die veel reageert op het profiel van verzoeker en verzoekers moeder, niet verzoekers dood gewaande broer A. is. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat deze stukken gewoonweg worden opzij geschoven en niet worden besproken. De commissaris-generaal houdt hier immers integendeel wel degelijk en afdoende rekening mee en motiveert op goede grond dat deze stukken geen ander licht kunnen werpen op de asielmotieven die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoeker stelt aldus foutief dat de door hem aangevoerde elementen niet worden beoordeeld.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij echter de in de bestreden beslissing gedane bevinden niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Verzoeker stelt voorts dat de verwerende partij nalaat de veiligheidssituatie in Irak te onderzoeken. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij die aantoon dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan toont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling verhogen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 december 2020, volhardt verzoekende partij in haar vraag tot horen. Verzoekende partij benadrukt dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Ze licht toe dat zij in haar land van herkomst tewerkgesteld was als fotograaf waarbij zij demonstraties en betogingen vastlegde. In 2015 werd ze bedreigd met de dood waarna zij vluchtte. In 2018 werd haar broer ontvoerd omwille van haar werkzaamheden. Verzoekende partij heeft de moord op en de folteringen van haar broer aangetoond met foto's. Later, in 2019, werd haar zus ontvoerd door milities van Muqtada al Sadr omdat zij kritiek uitte op Muqtada al Sadr. Verzoekende partij heeft dit aangetoond met een video. Voorts wijst verzoekende partij op de algemene situatie in Irak en de slechte omstandigheden voor fotografen en journalisten. Verzoekende partij is van mening dat de verschillende feiten niet afzonderlijk moeten bekeken worden. Men mag naar haar mening de verschillende feiten niet fractioneren, maar moet het

geheel bekijken bij het onderzoek naar haar vrees voor vervolging. Verzoekende partij wijst op alle feiten samen en de algemene situatie waarbij rekening dient gehouden te worden met het feit dat eigenlijk de milities aan de macht zijn na de val van IS.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij beperkt zich immers tot het uitgebreid herhalen van haar vluchtrelaas, zoals zij dat in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming uiteenzette en waarop zij net als in onderhavig volgend verzoek telkens op voortbouwt, en tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij er evenwel niet in het minst in slaagt een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 16 december 2020.

Het louter herhalen van eerdere verklaringen is evenwel geenszins van aard de in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden problemen in en vrees ten aanzien van haar land van herkomst Irak, waarop zij zich heden bij haar volgend verzoek nog steeds baseert en op voort breidt, in hun geloofwaardigheid te herstellen. Het vasthouden aan een eerder ingeroepen ongeloofwaardig relaas doet geen afbreuk aan en werpt geen ander licht op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan.

De Raad wijst op hetgeen in dit verband eerder in voormelde beschikking werd opgemerkt, met name: *“Inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 188 198 van 9 juni 2017 dat, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof gehecht wordt aan verzoekers verklaringen inzake zijn vluchtmotieven, gelet op de verschillende leemten, incoherenties en onaannemelijkheden en het gebrek aan afdoende bewijs. Inzake verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming besloot de commissaris-generaal het verzoek niet in overweging te nemen omdat verzoeker zich baseerde op asielmotieven die hij reeds had aangehaald bij zijn eerste verzoek. Verzoeker ging hiertegen niet in beroep. Inzake verzoekers derde verzoek om internationale bescherming oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 224.946 van 14 augustus 2019 nogmaals dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn vluchtmotieven, met name dat zijn problemen die hij in zijn vorige aanvragen heeft aangehaald, nog steeds actueel zouden zijn.*

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn huidig vierde verzoek steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Hij stelt dat de problemen nog steeds actueel zijn en dat ondertussen zijn zus is ontvoerd.” en waarbij vervolgens werd gesteld: “Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen en zijn nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoon in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).”

In weerwil van wat verzoekende partij ter terechtzitting lijkt voor te houden, wordt wel degelijk het totaalplaatje bekeken en worden de verschillende door haar aangebrachte feiten niet elk afzonderlijk, gefractioneerd onder het licht genomen, waarbij in navolging van de commissaris-generaal, rekening houdende met en na onderzoek van de door verzoekende partij in het kader van haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij bij huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt, en er evenmin feiten aan de orde zijn, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij, in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van diezelfde wet.

De Raad verwijst in dit verband naar de grond in de beschikking van 16 december 2020, waar wordt opgemerkt: *“Verzoeker stelt dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht en dat het CGVS deze gewoon naast zich neerlegt zonder de inhoud ervan te beoordelen. Meer specifiek stelt verzoeker dat het CGVS louter stelt dat er in Irak valse documenten kunnen worden bekomen, zonder dit verder te motiveren. De verwerende partij moet motiveren waarom men geen belang of geloof kan hechten aan deze elementen. De gevoegde elementen van verzoeker bevestigen en versterken echter zijn relaas, zo meent hij.*

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet kan voorhouden dat de door hem voorgelegde elementen zijn relaas enkel bevestigen, nu zijn huidig verzoek volledig voortvloeit uit de reeds ongeloofwaardig bevonden asielmotieven die hij in het kader van zijn drie vorige verzoeken heeft aangehaald. Betreffende de ontvoering van verzoekers zus stelt de commissaris-generaal dat er enkel kopieën worden voorgelegd waaraan geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend gezien deze makkelijk manipuleerbaar zijn en daarnaast Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Aan de betogingen van verzoeker en zijn moeder wordt niet getwijfeld, echter kan niet worden aangenomen dat zij door hun loutere aanwezigheid dermate zouden worden geviseerd. Hier kan zich tevens de vraag worden gesteld waarom verzoekers moeder, die openlijk in Irak heeft betoogd, niet wordt geviseerd. Uit de medische documenten kan hoogstens worden afgeleid dat verzoeker een verwonding opliep, over de omstandigheden en de redenen van deze kwetsuur kan niets worden vastgesteld. Aan de berichten van verzoekers moeder, het dreigement via Messenger en oproep via Facebook kan tevens weinig bewijswaarde worden toegekend. Buiten het feit dat de aanleiding van deze ontvoeringen en bedreigingen reeds als bedrieglijk werd beschouwd in de vorige beslissingen en dergelijke berichten alsook foto's en video's op/via sociale media makkelijk te manipuleren zijn, beschikt verzoeker bovendien al lang niet meer over het profiel van fotograaf-journalist. Ook kon de oproep via Facebook op louter vier likes en één commentaar rekenen terwijl een verandering van verzoekers profielfoto 54 likes en 50 commentaren opleverden, wat doet vermoeden dat verzoeker deze oproep in zeer beperkte kring heeft verstuurd. Deze post is bovendien ondertussen nergens meer te bespeuren. Het stilzwijgen van verzoekers moeder komt niet overeen met een bericht dat zij plaatste op verzoekers Facebookprofiel in maart 2020. Tot slot wordt de vraag gesteld of ene A., die veel reageert op het profiel van verzoeker en verzoekers moeder, niet verzoekers dood gewaande broer A. is. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat deze stukken gewoonweg worden opzij geschoven en niet worden besproken. De commissaris-generaal houdt hier immers integendeel wel degelijk en afdoende rekening mee en motiveert op goede grond dat deze stukken geen ander licht kunnen werpen op de asielmotieven die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoeker stelt aldus foutief dat de door hem aangevoerde elementen niet worden beoordeeld."

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Irak, in welk verband verzoekende partij opmerkt dat de milities aan de macht zijn na de val van IS, en naar de slechte omstandigheden voor fotografen en journalisten, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Voor het overige beperkt verzoekende partij zich tot een loutere verwijzing naar haar vraag tot horen, zonder evenwel nog enige inhoudelijke repliek met betrekking tot de beschikking van 16 december 2020 te formuleren.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS